

ע"פ 3732/19 - פלוני נגד מדינת ישראל,פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורורים פליליים
ע"פ 3732/19

כבוד השופט י' עמיות
כבוד השופט ע' ברון
כבוד השופט י' וילנר

לפני:

המערער: פלוני

נגד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 16-08-021454 שניתנו
בימים 3.12.2018 ו 8.4.2019 על ידי כבוד
השופטים מא' פינקלשטיין, ל' ברודי ור' אמר

תאריך הישיבה: כ"ד בתשרי התש"ף (23.10.2019)

בשם המערער:
עו"ד אבי מנצור
בשם המשיבים:
עו"ד רוס חלאה
בשם שירות המבחן:
עו"ס טלי סמואל

פסק דין

השופט י' עמיות:

1. הערעור שלפנינו נסב על הרשות של המערער בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המערערណ, בין היתר, למאסר בפועל של שש שנים ולתשלום פיצויים בסך 100,000 ל' למ洋洋ן, והערעור נסב גם על חומרת העונש ועל גובה הפיצויים.

עמוד 1

2. אקדמי ואומר כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות, באשר הרשותו של המערער מובסת על קביעות מובהקות של מהימנות ועובדת, שאין דרך של ערכאת הערעור להתערב בהן.

בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין כי התרשם ממהימנותו של המתلون-הקטין, שהוא בן 12 וחצי בלבד בעת מתן עדותו בבית המשפט, ואשר העיד "בכנות, בכאב ובאותנטיות" על שני האירועים בהם נפל קרבן למעשו של המערער. לא לモטור לצין את הדרך בה נתגלו הדברים, לאחר שאחיו הצער של המתلون, שהוא עד אחד המעשים, סיפר על כך להוריו של המתلون.

בית המשפט קיבל כמהימנה גם את עדות האב ואת עדות הפסיכולוג שטיפל בקטין, שהעיד על מצבו הנפשי הקשה של המתلون ועל השינוי שחל בהתנהגותו בעקבות הפגיעה. בהכרעת הדין נקבע כי העובדה שהאב ראה לנכון לקחת את בנו לטיפול פסיכולוגי על רקע הפגיעה המינית שעבר, מחזקת מאוד את מהימנותם של המתلون ואביו ומחלישה מאוד את טענות ההגנה כי מדובר בעילית שואא.

מנגד, בית משפט קמא התרשם לרעה מעדו של המערער - "עדותו הייתה רצופה סתיירות וشكרים והתשובות שנותן לשאלות חשובות היו בלתי סבירות ותמהות. התרשומות זו היא חד-משמעות". גם עדותו של מוחמד, אחיו של המערער, נמצאה בלתי מהינה.

די בקביעות מהימנות נחרצota אלה של בית המשפט המחויז, על מנת לדוחות את הערעור, ואידך זו גמור. למעלה מן הצורך, ATIICHIS למספר נקודות שעלו בערעור ובבית משפט קמא.

3. המערער טען כי ניסיון הסולחה מעיד על כך שאביו של המתلون ביקש לסחוט כספים ממנו וממשפחותו. לטעמי, נהפוך הוא, ועובדת זו גם היא נזקפת לחובת המערער. לא בכספי נעשה ניסיון סולחה, ולא בכספי המערער הבהיר בבית המשפט קמא ניסיון סולחה עם אביו של המתلون בהקשר של האירועים נשוא כתוב האישום. בית משפט קמא ATIICHIS בהכרעת דין לעניין זה ודחה את טענת המערער כי המתلون ואביו העילו עליו, ואת טענתו בדבר המנייע לכארה לעיליה.

4. המערער החליף לצורך הערעור את בא כוחו, ובמסגרת הערעור, העלה לראשונה טענות שלא הועלו כלל בערכאה קמא. קר, טען המערער כי זהיוו שלו כמבחן המעשים הוא מוטעה.

אלא שהזותו של המערער כמו שהמעשים מוחשים לו, לא הייתה כלל שנייה בחלוקת בערכאה הדינונית. כל ההליך בבית משפט קמא התנהל בהתאם להנחה זו, והמתلون אף לא נשאל בנושא זה. ברוי כי לא ניתן להתייחס לטענה זו לראשונה בערכאת הערעור, אך משום שהמערער החליף יציג. מכל מקום ולמעלה מן הצורך, נציין כי הטענה מופרכת על פניה. המערער עצמו הביר שחייביו שלו הוא "מחמוד", ואין כל סיבה להניח שהמתلون, שמכיר היטב את המערער ומשפחותו, בהיותם שכינוי וקרובי משפחתו, טעה בזאתו של מי שביצע בו את המעשים.

5. הדברים אמרים גם לגבי הטענה שהועלתה לראשונה במסגרת הערעור, כי יתכן ולא הייתה חדרה, ولكن יש

להרשיע במעשה מגונה או בניסיון למעשה סדום. טענה זו אינה מתיישבת עם ההכחשה הכללית של המערער את האירועים מושא כתב האישום. מכל מקום, בית משפט קמן נתן דעתו גם לנקודה זו, בצביעו את עדות המתלונן על הכאב שחש בעת המעשים, והדברים עולים במפורש מעדותו של המתלונן בבית המשפט (עמ' 9-10 לפרטוקול ואילר).

הלכה למעשה, הערעור על הכרעת הדין, אינו אלא בבחינת הרהורים והפרחת השערות, ובهم ההשערה שמא היה מדובר במשחק של הורדת מכנסים גרידיא, ש"נופח" יצא מכלל שליטה בעקבות שימוש. השערות אלה, לא הוועלו בערכאה קמן, ומכל מקום, אין להן כל בסיס בחומר.

6. לטענת המערער כנגד חקירת המתלונן על ידי חוקרת הילדים אין כל בסיס, וטוב היה Marshal הועלה. כך גם לגבי טענותיו כלפי המותב, שلطעמו התערב יתר על המידה בחקירותו של המערער.

אשר על כן, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

7. המערער עצמו היה קטין בן 16 בעת האירועים בгинס הורשע ובית המשפט גזר עליו מאסר בפועל של שש שנים. בגישהו עונשו של קטין יש להעניק משקל מיוחד לשיקולי שיקום, אף אם הורשע בעבירות חמורות, ובכלל זה עבירות בגיןן חמורות (ראו למשל ע"פ 4524/04 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2005); ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקאות-11 לפסק דין של השופט י' דנציגר (8.3.2009)). יחד עם זאת, כפי שהובהר בפסקה לא פעם, קטינותו של עצמה אינה מעניקה חסינות מפני עונשה הולמת, לרבות בעונשי מאסר, ויש לבחון שיקול זה למול יתר השיקולים הרלוונטיים (ראו למשל ע"פ 8863/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 43 לפסק דין של השופט א' שוהם (7.6.2016); ע"פ 217/13 אלמוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 21 לפסק דין של השופט י' דנציגר (13.11.2013)). בעניינו, חומרת המעשים והנזק הרב שנגרם לקטין, כפי שעולה ממסקיר הנפגע שהוגש, מצדיקים הטלת עונשה חממית, הכוללת רכיב של מאסר בפועל. עם זאת, וambilי להקל ראש בפגיעה הקשה במתלונן, נראה כי יש מקום להקלת מסויימת בעונשו של המערער, בהתחשב בכךו הצער בעת ביצוע המעשים.

אשר על כן, אנו מעדים את עונשו של המערער על 5 שנות מאסר.

8. נוכח הנזק שנגרם לקטין, כפי שעולה גם ממסקיר הנפגע, לא ראיינו להתערב בסכום הפיזוי שנקבע בבית משפט קמן.

9. סוף דבר שהערעור על הכרעת הדין נדחה, והערעור על גזר הדין מתקבל, במובן זה שعونשו של המערער יועמד על 5 שנות מאסר.

ניתן היום, כ"ה בתשרי התש"פ (24.10.2019).

